מצלמת רפוי

כתב מ. פליצקובסקיי
צייר וו. סוטייב

חיה פעם זברה בשם טלישקה. זברה כמו זברה. רק שזו בכתה כל הזמן.
היא בכתה בבוקר.
היא בכתה ביום.
היא בכתה בערב.
היא בכתה אפילו בשינה.
לפני האוכל היא יבבה.
אחרי האוכל נחנקה מרוב בכי.
היא בכתה כשקראה ספרים.
היא נשטפה בדמעות כשצחצחה שיניים.
גם שירים בכייניים שרה.
לשווא חיות אחרות עמדו תחת החלונות שלה וקראו "אם רצונך להיות בריאה אל תתייפחי!"

לשווא רשמו לה רופאים תרופות – 'מצחיקון', 'שמחטול'. כל זה לא עזר.
אפילו לא זריקות 'בדיחנון'.
בקשו אותה, שכנעו אותה, התחננו לפניה

"תירגעי! מחי את דמעותייך!" והיא בכתה עוד יותר חזק.
לא סתם היו תלויים בחצר עשרה חבלים

לייבוש ממחטות שלה!
ופעם פילון לוס הגיע לביקור אצל זברה טלישקה. הייתה לו מצלמה תלויה על

הצוואר. הזברה הופתעה מאוד. ובאותו רגע הדמעות חדלו לנזול.
והפילון לוס שאל "מה קרה? תמשיכי לבכות, בבקשה. האם כבר נמאס לך?"
"אף פעם לא נמאס לי בכות. ואתה, בשביל מה באת?"
"באתי לצלם אתך. נו, תבכי! מה קורה לך? לא אוכל לעשות צילום כמו שצריך!"
"אין לי צורך בצילום!"
"לך, אולי, אין צורך, אבל בשביל כתב עת 'שאי העולם' הוא נחוץ מאוד."
"איזה שיאים אלה?"
"רגילים. עולמיים. את עכשיו אלופה אצלנו."
"מה אתה מקשקש!"
"כן, כן. יש אצלנו אלופי ריצה, אלופי קפיצה, אלופי שחיה. ואת, טלישקה, את אלופת עולם של בכייני ה
משקל חצי-כבד!"
"אינני רוצה להיות אלופה! זה לא מוצא חן בעיני!"
"אם זה לא מוצא חן בעינייך, תתחילי לבכות!" והפילון לוס התכונן ללחוץ על כפתור המצלמה שלו.

"אתה מתאמץ לשווא! שום צילום לא תצליח לעשות!" התעקשה הזברה.
הצלם עמד וחיכה, חכה ואחר כך הלך בלי צילום.
מאז הזברה טלישקה לא בכתה אפילו דמעה אחת. היא מאוד לא רצתה להיות אלופת הבכי העולמית של בכייני משקל חצי-כבד.

הדבר נודע לכל החיות והם החליטו
"כנראה המצלמה של הפילון לוס היא לא מצלמה רגילה, אלא מצלמת רפוי, כי היא ידעה לרפא את זברה טלישקה טוב יותר מאשר כל הרופאים והתרופות!"